

XIV Mostra de Faristols Menuts

Alumnat de
cicle inicial

Lectures
2025-2026

Índex de lectures

1. LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN de Ramon Folch i Camarasa.....	4
2. <i>PINOTXO</i> de Carlo Collodi.....	11
3. <i>TON I GUIDA</i> (adaptació d'Elisabet Abeyà).....	19
4. <i>UN OS ANOMENAT PADDINGTON</i> de Michael Bond.....	26
5. Referència bibliogràfica.....	34

Presentació

Enguany dediquem la Mostra de Faristols Menuts a les efemèrides de la literatura infantil i juvenil que ens envolten. Volem apropar la figura dels escriptors i escriptores més destacats i destacades, i de les lectures més significatives que ens han acompanyat i que, en el nostre dia a dia, encara ens acompanyen per conèixer, comprendre i transferir els nostres coneixements a la comunitat educativa.

Presentem els autors de l'àmbit català amb *Les aventures extraordinàries d'en Massagran* en el centenari del naixement de Ramon Folch i Camarasa, i el conte clàssic d'*En Ton i la Guida* en el 75è aniversari de l'Elisabet Abeyà.

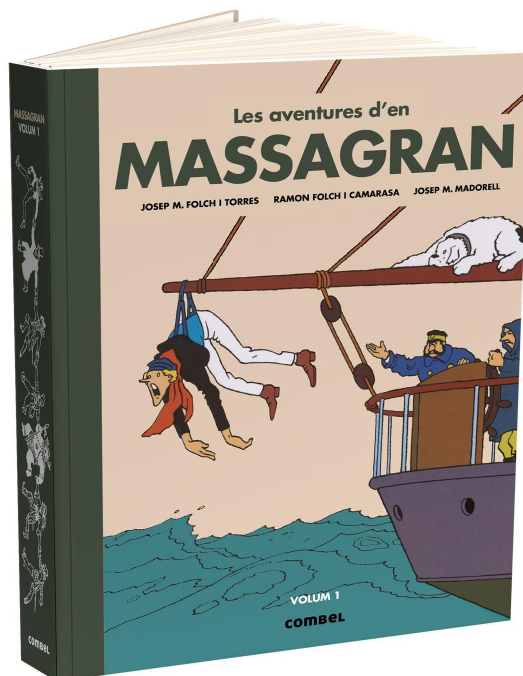
En l'àmbit internacional, destaquem el bicentari del naixement de l'escriptor italià Carlo Collodi amb *Les aventures de Pinotxo* i el centenari de l'autor britànic Michael Bond amb *Un os anomenat Paddington*.

Llegiu i gaudiu de les aventures literàries que ens permeten créixer i compartir moments de lectura.

Bon viatge literari!

1. LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN

de Ramon Folch i Camarasa

Les aventures d'en Massagran, publicades originalment el 1910 per Josep Maria Folch i Torres i adaptades magistralment al còmic pel seu fill **Ramon Folch i Camarasa**, són una peça fonamental de la literatura infantil i juvenil catalana.

L'adaptació de Ramon Folch i Camarasa, amb els dibuixos de Josep Maria Madorell, va donar una segona vida al personatge a partir dels anys 60 a la revista *Cavall Fort*.

LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN 1

En un joliu indret de la costa hi havia un poble, bonic i blanc com una coloma. En aquest poble bonic i blanc hi havia una casa blanca, també, i també bonica, i en aquesta casa hi vivien un pare i una mare que eren molt feliços, perquè tenien un fill.

Aquell fill es deia Massagran, i no perquè fos més gran que els altres, sinó perquè així li havia posat el seu padrí, que era un home molt estrafolari i bromista.

Com que el pare d'en Massagran era empleat de Duanes i guanyava una bona mesada, mai no li faltaven caramels, confitures i joguines.

Però més que caramels i confitures li agradaven les joguines, i, entre aquestes, tenia especial predilecció per les barquetes; així és que cada any els Reis rebien la mateixa carta:

[135 paraules]

LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN 2

<<Em faran la mercè de portar-me una barqueta com la de l'any passat, i, si pot ésser, un xic més grossa.>>

I els Reis la hi duïen de bon grat, i en Massagran s'hi divertia molt fent-la navegar en els clots de la platja que el mar emplena.

Amb aquests jocs va passar en Massagran els primers anys de la seva vida. A estudi, també hi anava, però com que en lloc d'escoltar el mestre s'entretenia fent vaixells de paper, i tenia el cap a la platja, va anar creixent amb poca ciència, però amb molta afecció per les coses del mar.

Quan en va ésser hora, el seu pare el cridà a comptes i li va dir que era cosa de pensar un xic en l'esdevenidor; que ja era un home i que triés carrera.

[136 paraules]

LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN 3

En Massagran no va gosar dir la que ell en veritat desitjava, i va respondre que ja s'ho pensaria.

El seu pare, tot i que li donava a triar, hauria estat molt content que el seu noi hagués triat la carrera de metge, però en Massagran no estava per estudis, perquè tenia fal·leres. I les fal·leres que tenia, i que tantes amargors li van fer passar durant el curs de la seva vida, plena de peripècies com mai n'hi hagi hagut una altra, eren les més absurdes que un hom es pugui imaginar.

Figureu-vos que en Massagran volia navegar. Les seves dèries de noi, en lloc de deixar-lo, havien anat creixent a mesura que ell creixia. Es passava les hores millors a la vora del mar, i quan veia passar un vaixell sentia que el seu cor se n'hi anava.

[140 paraules]

LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN 4

Veure països nous, gent estranya, costums desconeguts: heus aquí el desig fervent d'en Massagran.

I així ho va confessar un dia al seu pare, el qual, el mateix que la mare, en va tenir un gran disgust; i el va sermonejar tant com va poder, però inútilment, perquè en Massagran era tossut com una rella. Ell no escoltava res: ni reflexions ni amenaces. Volia navegar, i ja estava dit.

Ah, i no us cregueu que el navegar d'aquelles èpoques (perquè tot això passava en el temps de la reina Maria Castanya) fos com el d'ara.

Oh, ara rai! Anar en vapor és una delícia... per als qui no es maregen; mentre que abans, ja us dic jo que calia tenir el cap a can Pistraus per a donar-se a una professió tan perillosa i tan exposada als pitjors accidents.

[139 paraules]

LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN 5

Però com que en Massagran l'hi tenia, el cap a can Pistras, no va fer cas de les observacions dels seus pares, i això que eren tan raonables que no tenien retop.

-Mira, fill meu -li deia el seu pare-, que tu no saps el que t'espera. Un viatge per mar és molt semblant a un viatge al cementiri. Mira que quan no és el vent que capgira les veles, són els pirates que t'aborden, i quan no són els pirates, és la tempesta, i quan no és la tempesta, són les privacions: ara s'acaba el menjar, ara l'aigua bona, ara tot plegat...

En Massagran no temia res: ni el vent, ni els pirates, ni la tempesta, ni la fam, ni la set. Volia marxar, i ningú no el treia d'aquí.

[131 paraules]

LES AVENTURES EXTRAORDINÀRIES D'EN MASSAGRAN 6

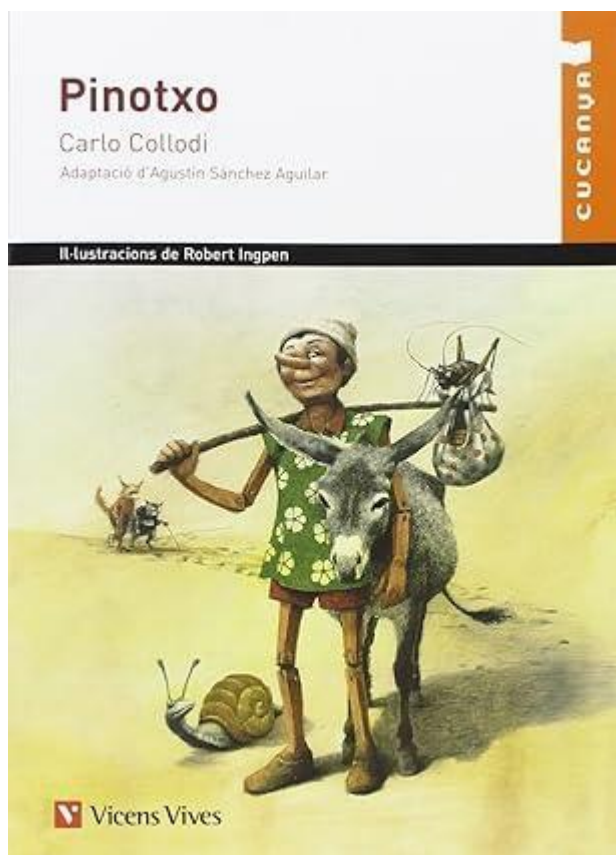
Així és que, cansats els seus pares de tant predicar, van acabar per deixar-lo fer, i així fou com en Massagran s'embarcà a bord d'una magnífica goleta anomenada «Mostela».

Els seus pares van anar a acomiadar-lo, més que res, per veure si encara podien fer-lo desistir de la seva folia, però en Massagran, més content que un gat amb una rata, va embarcar-se, després d'abraçar-los.

Des del moll, la seva mare li va recomanar que s'abrigués bé, i la «Mostela» va llevar àncores, va prendre vent i va sortir amb una gran majestat.

[93 paraules]

2. *PINOTXO* de Carlo Collodi

Carlo Collodi (pseudònim de Carlo Lorenzini, 1826-1890) és inseparable de la seva obra mestra, però el que molta gent no sap és que ell no es considerava inicialment un autor de contes de fades "dolços".

Collodi va morir el 1890 sense saber que el seu titella es convertiria en un dels personatges més universals de la història i en una obra traduïda a més de 300 llengües.

PINOTXO 1

Gepetto ho tenia ben decidit: el seu ninot es diria Pinotxo, perquè era un nom que atreia la bona sort. Tenia tantes ganes de veure'l acabat que es va posar a treballar de seguida que va arribar a casa. Primer li va fer el cap, i aquí van començar les sorpreses. I és que, quan el ninot va notar que tenia ulls, no parava de moure'ls a dreta i a esquerra com si, en comptes d'un titella de fusta, fos un nen de carn i ossos.

-Quins ulls! -va exclamar Gepetto-. Em sembla que seràs un ninot molt xafarder!

La segona sorpresa va arribar quan Gepetto va esculpir el nas del titella. El va fer molt graciós i molt petitó, com si estigués fabricant un titella amb cara de princesa.

[130 paraules]

PINOTXO 2

Però tot just després d'acabar-lo, el nas va començar a créixer i, en menys d'un minut, es va convertir en una nàpia de mig metre que gairebé ocupava la meitat de la casa.

A Gepetto li va semblar tan lletja que la va escapçar amb un xerrac, però no va servir de res, perquè el nas va tornar a créixer en un tancar i obrir d'ulls com si tingués vida pròpia.

-Quin ninot tan estrany! -va exclamar el fuster.

Però el pitjor va arribar quan Gepetto va acabar les mans del titella. I és que tan aviat com Pinotxo va tenir dits, va agafar la perruca de Gepetto i se la va encastar al seu cap. És cert que feia molta gràcia veure un titella adornat amb una perruca tan groga i llampant, però ja us deveu imaginar que a Gepetto no n'hi feia gens, perquè no li agradava que el veiessin calb.

[153 paraules]

PINOTXO 3

-Torna'm la perruca ara mateix! -va ordenar al ninot-. Ets un entremaliat, Pinotxo! Com pot ser que encara no estiguis acabat i ja facis malifetes?

Evidentment, de seguida que Gepetto li va fer les cames i els peus, Pinotxo va començar a caminar. Al principi ho feia molt a poc a poc, perquè se sentia insegur, però no va trigar ni cinc minuts a córrer com si volgués arribar a la fi del món amb una esgarrapada. I el pitjor va ser que, aprofitant un moment que Gepetto estava distret, el ninot va obrir la porta del carrer i es va escapar corrent.

-Pinotxo, vine aquí! -va cridar el fuster.

Però Pinotxo va fer com qui sent ploure. Era com un ocellet que s'acabava d'escapar de la gàbia. El molt murri corria com una llebre, i per això el pobre Gepetto no el podia atrapar per més que s'hi esforçava.

[150 paraules]

PINOTXO 4

Als cinc minuts, Pinotxo ja havia arribat al poble i travessava com un llamp la plaça major, que era plena de gent perquè era dia de mercat.

Els que el van veure passar es petaven de riure, perquè mai a la vida no havien vist un ninot que corregués tant ni que tingués una nàpia tan grossa. En canvi, Gepetto estava desesperat.

-Barreu el pas a aquest titella! -cridava-. No deixeu que s'escapi!

Però la gent, en comptes d'ajudar-lo, no feia més que riure i riure. L'escàndol era tan gros que finalment va aparèixer un guàrdia per posar ordre.

El policia es va plantar al mig del carrer i va ordenar a Pinotxo que s'aturés immediatament. Però el ninot, en comptes d'aturar-se, va decidir córrer encara més de pressa per esmunyir-se pel mig de les cames del guàrdia.

[138 paraules]

PINOTXO 5

És clar que les coses no li van sortir com les havia planejades, perquè el policia va ajuntar els genolls en el moment precís i el pobre Pinotxo hi va topar de morros amb tanta força que va caure estès a terra.

L'hauríeu d'haver vist amb els ulls giravoltant com dues bales i el nas apuntant el sol...! El guàrdia, amb posat seriós, va aixecar Pinotxo agafant-lo pel nas, i després va preguntar:

-De qui és aquest titella?

En aquell moment va aparèixer Gepetto. Suava com un cavall, i estava tan cansat que gairebé no podia respirar.

-És meu -va dir, amb la veu mig nuada.

-Doncs emporti-se'l ara mateix si no vol acabar al calabós. No sap que els ninots no poden córrer sols, i menys en un dia de mercat? Doni gràcies que no ho expliqui a l'alcalde...

[139 paraules]

PINOTXO 6

-No es preocupi, senyor, que ara mateix el tanco a casa.

Gepetto va agafar Pinotxo pel clatell i el va començar a arrossegar, alhora que li deia:

-Ets un trasto, Pinotxo! Es pot saber per què t'has escapat?

Llavors, una dona que estava mirant l'escena es va acostar al guàrdia i li va dir:

-Però és que deixarà que el vell Gepetto s'emporti aquest ninot? Enfadat com està, segur que quan arribi a casa agafarà la destrat i partirà el pobre Pinotxo en mil trossos!

-O el tirarà a la llar de foc! -va afegir un home que venia fruita-. I és una llàstima, perquè el ninot sembla molt i molt divertit...

-És cert, és cert! -van exclamar tots els presents.

[121 paraules]

PINOTXO 7

En sentir tot allò, el guàrdia es va rascar la barbeta i s'ho va rumiar. Pel que deia la gent, el tal Gepetto era més dolent que el dimoni, i per tant no convenia deixar-lo marxar.

-Al calabós! -va ordenar.

Quan Gepetto va veure que el guàrdia li posava les manilles, va començar a plorar com un nen.

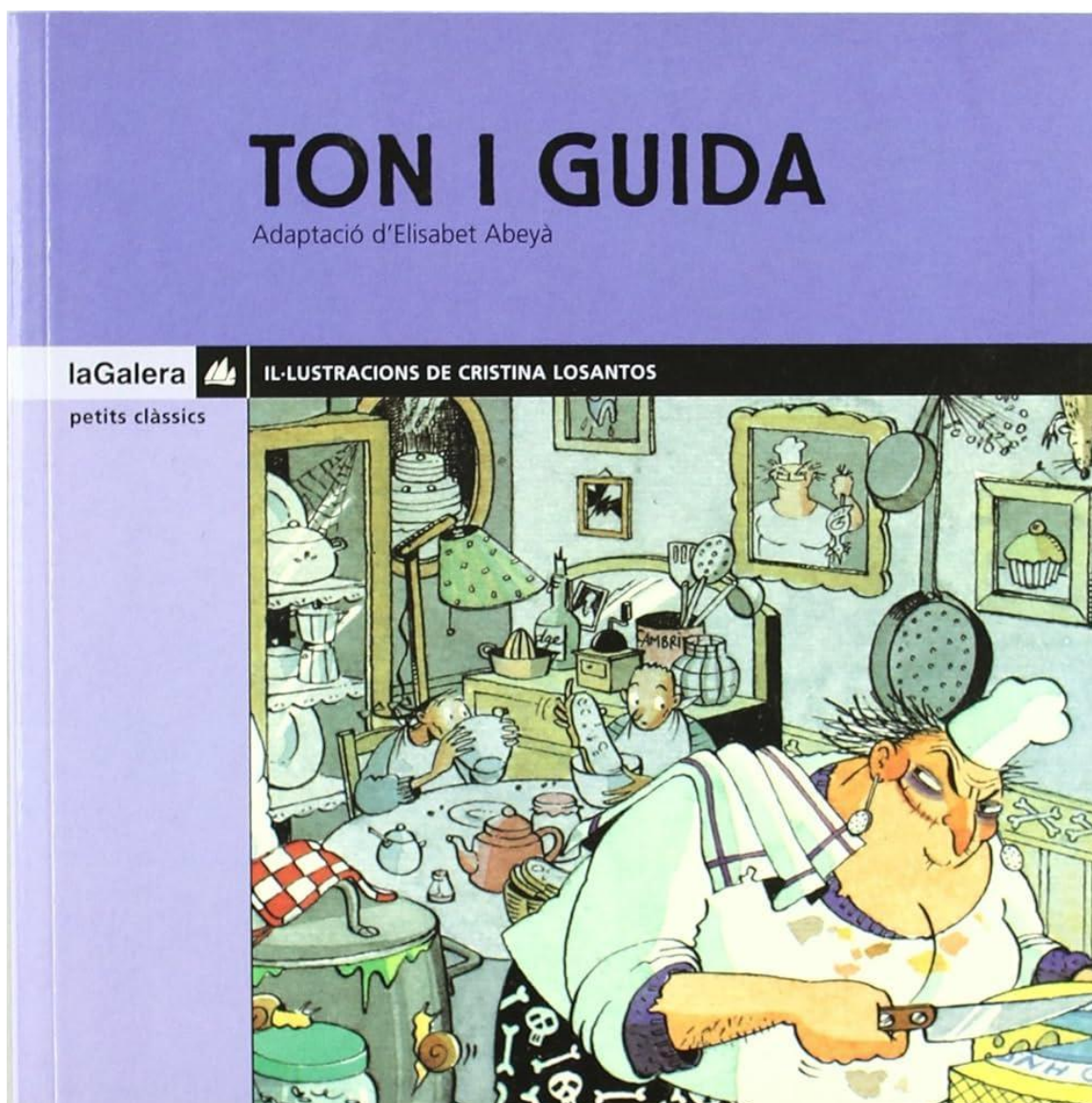
-Soc un desgraciat! -es va lamentar-. Amb les ganes que em feia tenir un titella, i des que el tinc tot són disgustos...!

Pinotxo, en canvi, estava ben content, perquè per fi era lliure per fer el que li vingués de gust! Amb els ulls oberts de bat a bat, va esclafir a riure, va començar a córrer altra vegada i es va perdre enmig de la gentada.

[126 paraules]

3. TON I GUIDA

(adaptació d'Elisabet Abeyà)

Elisabet Abeyà i Lafontana (Barcelona, 1951) és una figura clau en la cultura catalana contemporània, especialment coneguda per la seva faceta com a escriptora, psicòloga i traductora. La seva labor ha estat fonamental per connectar la literatura infantil amb la pedagogia i la salut mental.

TON I GUIDA 1

En una caseta molt pobra
viven en Ton i na Guida amb son pare i la madrastra.

Un vespre, el pare va dir a la seva dona:

- Quan se'ns acabi aquest pa
ens morirem tots quatre de gana. Què podem fer?

I la madrastra va convèncer el pare
d'abandonar els nens enmig del bosc
quan anessin a cercar llenya.

Els germanets ho van sentir i es van posar molt tristos,
però abans d'anar a dormir,
en Ton va sortir de la casa
i es va omplir les butxaques d'unes pedretes rodones
que brillaven a la llum de la lluna.

L'endemà les va anar tirant pel camí del bosc.

Mentre els pares recollien llenya,
els nens es van quedar tots solets
adormits a la vora del foc.

[126 paraules]

TON I GUIDA 2

Quan es van despertar,
era negra nit i no s'hi veien gens,
però així que la lluna plena es va enfil·lar dalt del cel,
van veure les pedretes que havia tirat en Ton
i els va ser molt fàcil anar-les seguint
fins a tornar a casa.

Al cap d'un temps,
la misèria es va fer encara més gran
en aquella casa,
i la madrastra va tornar a voler abandonar els nens.

Aquell vespre, en Ton també va sentir la conversa
i va voler sortir de la casa
a agafar pedretes com l'altra vegada.
Però la porta era tancada amb clau
i no va poder sortir.

L'endemà anava desfent dins la butxaca
el pa que duia per dinar
i n'anava tirant les molles per allà on passava.

[126 paraules]

TON I GUIDA 3

Van arribar a un lloc molt amagat del bosc.

Altra vegada el pare va fer un bon foc

i va deixar allà els dos germanets.

Es van menjar entre tots dos el pa de na Guida

i es van quedar adormits.

Quan es van despertar,

van voler trobar el camí de casa i no van poder,

perquè els ocells s'havien menjat

totes les molles de pa.

Els dos germans es van quedar perduts pel bosc.

Quan ja havien caminat tota la nit i gairebé tot el dia,

van veure un ocell blanc damunt una branca.

Cantava tan bé, que es van aturar a escoltar-lo.

L'ocell es va posar a volar baixet davant d'ells

i els va anar guiant fins a una caseta.

[122 paraules]

TON I GUIDA 4

La caseta era tota feta de pa,
amb la teulada de coca,
les finestres de sucre,
la porta de torró
i la xemeneia de xocolata.

En Ton i na Guida van començar a fer tastets
d'allà on més els agradava.

Llavors van sentir una veu que deia:

- Rateta rateta

qui se'm menja la caseta?

I els nens van respondre:

- El vent, el vent

que passa rabent.

I van continuar menjant com si no hagués passat res.

Però llavors es va obrir la porta

i va sortir una bruixa, que els va convidar a entrar.

Els va donar un menjar molt bo

i els va deixar jeure en un llit net i calent.

Però va resultar que la bruixa era dolenta

i es volia menjar els nens.

[126 paraules]

TON I GUIDA 5

L'endemà va tancar en Ton dins un estable
i va manar a na Guida que fes totes les feines de la casa:
escombrar, fregar i sobretot fer bons dinars
per engreixar el seu germà.

La bruixa es volia menjar en Ton
quan estigués més grassonet,
i cada dia li deia:

- Ton petit,
mostra'm el dit.

Vejam si encara el tens tan esquifit.

En Ton treia un osset de pollastre que s'havia guardat
i quan la bruixa el tocava deia:

- Oh, que n'estàs, d'esquifit,
Ton petit!

Un dia la bruixa va perdre la paciència i va dir:

- No res, me'l menjaré encara que estigui prim com un fideu!

Quan la vella va anar a mirar
si el forn era prou calent per coure-hi en Ton,
na Guida li va donar una empenta
i la va tirar a dins.

[137 paraules]

TON I GUIDA 6

Va tancar la porta del forn i va cridar:

- Ton, som lliures, la bruixa és morta!

Els dos germanets es van omplir les butxaques

dels tresors de la bruixa

i van caminar i caminar

fins que van arribar a un gran llac.

No hi veien cap pont ni cap barca,

però se'ls va acostar un ànec blanc

i, ara l'un, ara l'altra, els va ajudar a passar a l'altra banda.

Van continuar

fins que a la fi van arribar a casa seva.

La madrastra ja era morta, però el pare era allà

i va estar content de tornar a veure els seus fills.

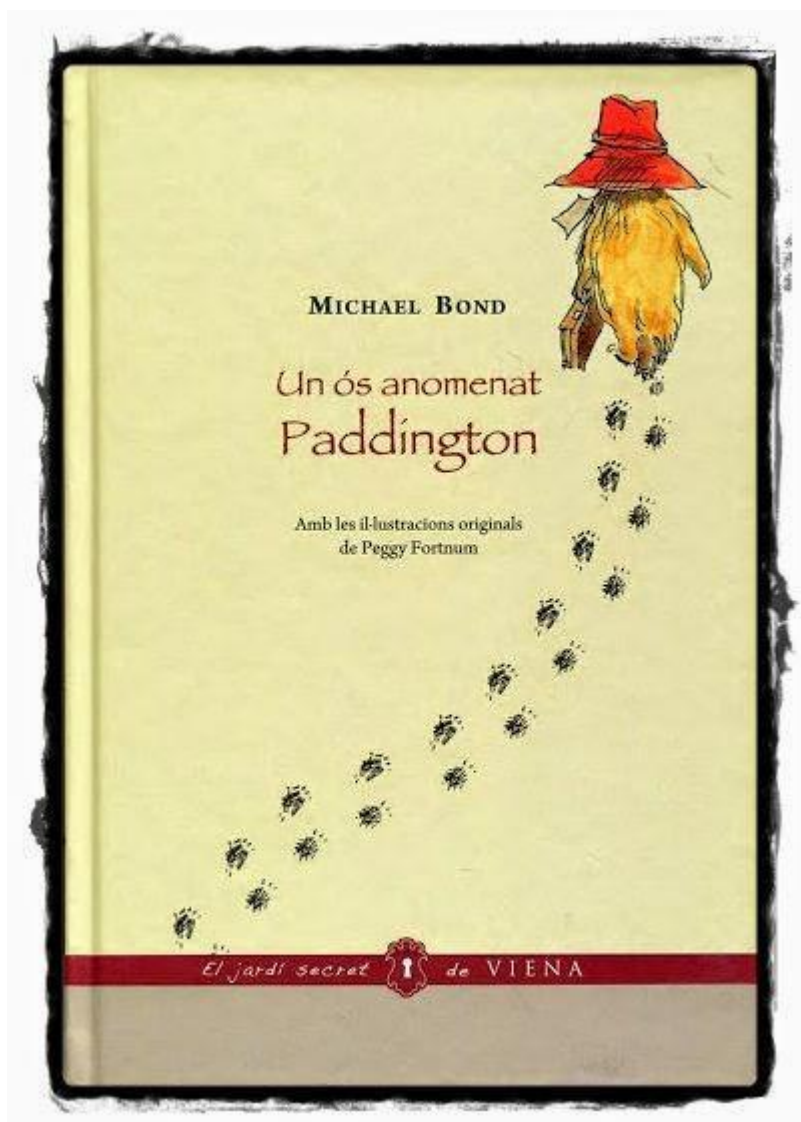
Amb els tresors de la bruixa,

van poder comprar tot el que els calia durant molt de temps.

I tots tres van viure feliços anys i més anys.

[131 paraules]

4. UN OS ANOMENAT PADDINGTON de Michael Bond

És fascinant veure com la vida i la personalitat de **Michael Bond** (1926–2017) van modelar directament l'univers de l'osset més famós del món. Bond no era només un escriptor de contes infantils; era un home amb una sensibilitat especial pel detall i l'amabilitat.

UN OS ANOMENAT PADDINGTON 1

El senyor i la senyora Brown van veure en Paddington per primer cop en una andana de tren. De fet, així és com va arribar a tenir aquest nom tan inusual en un os: Paddington era el nom de l'estació.

Els Brown hi havien anat a recollir la seva filla Judy, que venia de l'escola per passar les vacances a casa. Era un dia càlid d'estiu i l'estació era plena de gom a gom de gent que anava a la platja. Els trens xiulaven, els altaveus ressonaven, els mossos d'estació corrien amunt i avall dient-se coses a crits, i en conjunt hi havia tant de rebombori que el senyor Brown, que és qui va ser el primer a veure l'os, va haver de dir-ho unes quantes vegades a la seva dona fins que el va entendre.

[136 paraules]

UN OS ANOMENAT PADDINGTON 2

-Un os? A l'estació de Paddington? -La senyora Brown va mirar astorada el seu marit-. No diguis ximpleries, Henry, això no pot ser!

El senyor Brown es va col·locar bé les ulleres.

-Doncs és cert-va insistir-. L'he vist clarament. Allà, prop de l'aparcament de bicicletes. Duia un barret tot estrany.

Sense esperar resposta, va agafar el braç de la seva dona i la va empènyer a través de la gentada. Van esquivar un carretó ple de xocolata i tasses de te i van passar de llarg per davant d'una parada de llibres i a través d'una obertura enmig d'una pila de maletes en direcció a l'oficina d'objectes perduts.

-Mira -va anunciar triomfalment, assenyalant un racó fosc-. Ja t'ho havia dit!

La senyora Brown va seguir la direcció del seu braç i va entreveure un objecte petit i pelut entre les ombres.

[140 paraules]

UN OS ANOMENAT PADDINGTON 3

Semblava que seia en una mena de maleta i duia al coll una etiqueta amb alguna cosa escrita. La maleta era vella i atrotinada, i en un costat s'hi podia llegir, en lletres grosses: «EQUIPATGE DE MÀ».

La senyora Brown es va agafar fort al seu marit.

-I ara, Henry! -va exclamar-. Em penso que tens raó, al cap i a la fi. És un os!

Va mirar-se'l de més a prop. Semblava un os d'allò més estrany. Era de color marró, un marró més aviat brut, i tal com havia dit el senyor Brown, duia un barret molt estrany, amb ala ampla. Des de sota l'ala ampla, dos ulls grossos i rodons observaven la senyora Brown.

Veient que s'esperava que fes alguna cosa, l'os es va posar dret i es va alçar el barret educadament, mostrant dues orelles negres.

[139 paraules]

UN OS ANOMENAT PADDINGTON 4

-Bona tarda-va dir amb veu fina i clara.

-Eh... bona tarda -va respondre el senyor Brown, poc convençut. Es va fer un moment de silenci.

L'os els va mirar inquisitivament.

-Que el puc ajudar en res?

El senyor Brown va quedar una mica parat.

-Eh... no. De fet, ens estàvem preguntant si podíem fer res nosaltres per vostè.

La senyora Brown es va ajupir.

-Ets un os molt petit -va dir.

L'os va inflar el pit.

-Soc un os d'una espècie molt rara -va dir, amb aires d'importància-. No en quedem gaires, allà d'on vinc.

-I on és això? —va preguntar la senyora Brown.

L'os va mirar al seu voltant detingudament abans de contestar:

-Del Perú profund. De fet, ningú no sap que soc aquí. Soc un polissó!

[128 paraules]

UN OS ANOMENAT PADDINGTON 5

-Un polissó? -El senyor Brown va abaixar la veu i va mirar nerviosament per sobre la seva espatlla. Gairebé esperava trobar-se darrere seu un policia amb llibreta i llapis, apuntant-ho tot.

-Sí -va dir l'os-. He emigrat, sabeu? -Els ulls se li van entristir-. Abans vivia al Perú amb la meva tieta Lucy, però se'n va haver d'anar a viure a una residència per a ossos retirats.

-No deus pas voler dir que has vingut des de l'Amèrica del Sud tot sol?

L'os va fer que sí amb el cap.

-La tieta Lucy sempre deia que volia que emigrés quan fos prou gran. Per això em va ensenyar a parlar anglès.

-Però, i com t'ho has fet per menjar? -va preguntar el senyor Brown-. Deus estar mort de gana.

[128 paraules]

UN OS ANOMENAT PADDINGTON 6

L'os es va inclinar, va obrir la maleta amb una claueta que també duia penjada del coll i en va treure un pot de vidre gairebé buit.

-Menjava melmelada -va dir, força orgullós-. Als ossos ens agrada la melmelada. I vivia en un bot salvavides.

-Però, i què faràs, ara? -va preguntar la senyora Brown-. No pots pas quedar-te assegut a l'estació de Paddington esperant que passi alguna cosa.

-Oh, ja me'n sortiré... espero -L'os es va tornar a ajupir per obrir la maleta. Aleshores la senyora Brown va poder fer una ullada al text de l'etiqueta. Hi deia, simplement: «SI US PLAU, TINGUEU CURA D'AQUEST OS. GRÀCIES.»

Es va girar suplicant cap al seu marit.

-Oh, Henry, què farem? No podem deixar-lo aquí com si res. Podria passar-li qualsevol cosa. Londres és una ciutat tan gran quan no tens on anar... No podria venir i estar-se uns quants dies a casa nostra?

[154 paraules]

UN OS ANOMENAT PADDINGTON 7

El senyor Brown va dubtar.

-Però, Mary, estimada, no podem endur-nos-el així com així... Al capdavall...

-Al capdavall, què? -La veu de la senyora Brown tenia un deix de fermesa. Va abaixar la mirada cap a l'os-. És força bufó. I seria molt bona companyia per a en Jonathan i la Judy. Encara que sigui per poc temps. No ens ho perdonarien mai, si sabessin que l'has deixat aquí.

-Em sembla molt irregular tot plegat -va dir el senyor Brown, vacil·lant-. Estic segur que hi ha una llei sobre això -i es va inclinar-. Que voldries venir a estar-te a casa nostra? -va preguntar-. Bé -va afegir, ràpidament, per por d'ofendre l'os-, si és que no tens altres plans.

L'os va fer un salt i el barret gairebé li va caure per l'emoció.

[133 paraules]

5. Referència bibliogràfica

Els fragments dels textos responen a una adaptació de les lectures:

Bond, M. (2010). *Un os anomenat Paddington* (P. Fortnum, Il·lustr.; M. Donat, Trad.). Viena Edicions. (Obra original publicada el 1958).

Collodi, C. (2010). *Pinotxo* (A. Sánchez Aguilar, Adapt.; R. Ingpen, Il·lustr.). Vicens Vives.

Folch i Torres, J. (1989). *Les aventures extraordinàries d'en Massagran* (R. Madorell, Il·lustr.). Casals.

Grimm, J., & Grimm, W. (2004). *Ton i Guida* (E. Abeyà, Adapt.; C. Losantos, Il·lustr.). La Galera.

